

CHƯƠNG XXXIII: TỬ THẦN THỰC TỬ

Voldemort không thèm nhìn Harry nữa và bắt đầu kiểm tra thân xác của hắn. Hai bàn tay của hắn giống như những con nhện to bè nhợt nhạt; mấy ngón tay trắng bệch dài ngoằng đang xoa vuốt ngực, cánh tay và bộ mặt của hắn; đôi mắt hắn đỏ ngầu, đồng tử giống như một khe hở, tựa tựa mắt mèo, lóe sáng hơn trong bóng tối. Hắn giơ tay lên, thử co duỗi mấy ngón tay, vẽ mặt hắn hả hê sung sướng vô cùng. Hắn không thèm chú ý một chút xúu nào tới Đuôi Trùn đang quần quai chảy máu trên mặt đất; cũng không bận tâm đến con rắn bự đang trườn vào tầm nhìn của Harry rồi lại quấn mình quanh tấm bia mà Harry bị trói vào. Con rắn rít lên khè khè. Voldemort luồn một bàn tay với những ngón dài dị thường đó vào sâu trong túi áo và rút ra một cây đũa phép. Hắn cũng vuốt ve cây đũa phép một cách dịu dàng, rồi giơ nó lên, chĩa nó vào Đuôi Trùn. Tên này chợt bị nhấc lên khỏi mặt đất và quăng vào tấm bia mộ, chỗ Harry đang bị trói. Hắn rớt xuống chân mộ và nằm đó, co rúm lại và khóc lóc. Voldemort hướng đôi mắt đỏ ké về phía Harry, cất lên một tràng cười the thé, lạnh lùng và ảm đạm.

Bộ áo chùng của Đuôi Trùn giờ đây bê bết máu, vì hắn quần cánh tay cụt vô trong đó. Hắn thốn thức uất nghẹn:

“Thưa ngài... CHỦ NHÂN của tôi... Ngài đã hứa... Ngài đã hứa là...”

Voldemort lờ mờ nói:

“Giờ tay mi ra.”

“Ôi, thưa chủ nhân... Cảm ơn ngài, thưa chủ nhân...”

Hắn giơ cánh tay cụt đang chảy máu ra, nhưng Voldemort lại bật cười:

“Tay kia, Đuôi Trùn ạ!”

“Thưa Ngài, xin ngài... làm ơn...”

Voldemort cúi xuống và kéo cánh tay trái của Đuôi Trùn ra; hắn vạch tay áo của tấm áo chùng Đuôi Trùn đang mặc lên quá cùi chỏ, và Harry nhìn thấy có cái gì đó trên da Đuôi Trùn, cái gì trông như một vết chàm xăm màu đỏ rực sặc sỡ - Đó là một cái đầu lâu có hình một con rắn thò ra từ hốc miệng. Hình ảnh này đã xuất hiện trên bầu trời vào trận đấu Quidditch tranh Cúp Thế giới. Đó là dấu hiệu Hắc ám. Voldemort xem xét dấu hiệu đó tỉ mỉ, bất kể đến tiếng khóc không thể kiềm chế được của Đuôi Trùn.

Hắn nói nhỏ:

“Nó đã trở lại. Tất cả bọn chúng sẽ nhận thấy nó... và bây giờ, chúng ta sẽ xem... bây giờ chúng ta sẽ biết...”

Hắn ấn ngón tay trở trắng nhách dài sọc lên cái dấu hiệu trên cánh tay của Đuôi Trùn.

Cái theo trên trán Harry lại nhói lên một cơn đau kịch liệt, và Đuôi Trùn thốt lên một tiếng tru thảm khốc. Voldemort rút ngón tay ra khỏi cái dấu hiệu trên cánh tay Đuôi Trùn, và Harry nhìn thấy nó đã hóa ra đen tuyền.

Một vẻ thỏa mãn tàn bạo hiện ra trên gương mặt Voldemort, hắn đứng thẳng lưng lên, hất đầu ra sau, trừng mắt nhìn quanh khu nghĩ địa tối đen.

Hắn thì thầm, đôi mắt đỏ long lên quắc nhìn những vì sao:

“Bao nhiêu kẻ có đủ can đảm trở lại sau khi cảm nhận được nó? Và bao nhiêu kẻ sẽ đủ ngu dại để mà tránh xa?”

Hắn bắt đầu đi qua đi lại trước mặt Harry và Đuôi Trùn, con mắt luôn đảo quanh nghĩa địa. Khoảng chừng một phút sau, hắn lại ngó xuống Harry, một nụ cười tàn bạo làm méo xệch gương mặt như mặt rắn của hắn.

Hắn rít lên:

“Harry Potter, mày đang đứng ngay trên mộ phần của người cha quá cố của tao. Một tên Muggle và một thằng ngu... rất giống bà má của mày. Nhưng mà cả hai cũng được việc đúng không? Má mày chết để bảo vệ đứa con trai là mày... còn tao thì giết cha tao, và xem lão chứng tỏ lão vẫn được việc như thế nào, khi chết rồi...”

Voldemort lại cười. Hắn đi qua đi lại, dáo dác nhìn quanh trong lúc bước, và con rắn tiếp tục cuộn tròn trên cỏ.

“Mày thấy ngôi nhà đằng kia trên sườn đồi không, Potter? Cha tao từng sống ở đó. Má tao, một phù thủy sống trong ngôi làng này, đem lòng yêu lão. Nhưng lão đã bỏ rơi bà khi bà nói với hắn bà là ai... Lão tía tao không ưa pháp thuật... Lão bỏ rơi má tao, quay trở về với bà má lão trước cả khi tao ra đời, Potter à, và má tao đã chết khi sanh tao ra đời, bỏ tao lớn một mình trong cô nhi viện của bọn Muggle ... Nhưng tao đã thề là tao sẽ tìm được lão... Tao đã trả thù lão cho chính tao, lão đàn đó đã đặt cho tao cái tên của lão... Tom Riddle.”

Hắn vẫn bước qua bước lại, con mắt đỏ ké của hắn ngó từ nấm mộ này đến nấm mộ khác. Hắn lại lặng lẽ nói tiếp:

“Nghe tao nói đây, hồi tưởng lại câu chuyện gia đình... Ừa, sao tao lại trở nên ủy mị... Nhưng nghe đây, Harry, gia đình thực sự của tao đang trở lại...”

Không khí bỗng nhiên tràn ngập tiếng sột soạt của những tấm áo trùm. Giữa các ngôi mộ, đằng sau những cây thủy tùng, trong mọi góc tối, vô số pháp sư đangodon thổ hiện lên. Tất cả bọn chúng đều trùm đầu, đeo mặt nạ. Và từng đứa một, từng đứa một, chúng đi tới... cẩn thận, từ từ, như thể chúng vẫn không thể tin vào mắt mình.

Voldemort đứng yên lặng, chờ bọn chúng. Thế rồi một Tử thần Thực tử quỳ sụp xuống, bò về phía Voldemort, và hôn lên cái lai áo chùng đen của hắn. Gã Tử thần Thực tử làm nhảm:

“Chủ nhân... chủ nhân...”

Bọn Tử thần Thực tử đằng sau gã cũng sụp xuống làm theo gã, mỗi tên đều lết đến bên Voldemort bằng đầu gối và hôn lên lai áo chùng của hắn, sau đó lùi ra và đứng dậy, hình thành một vòng tròn lặng lẽ vây chung quanh Voldemort, Harry, và nấm mộ Tom Riddle, cùng cái đồng thốn thức quằn quại gọi là Đuôi Trùn. Nhưng cái vòng tròn của chúng chưa một chỗ trống, như thể chúng đang chờ thêm những người nào đó. Tuy nhiên, Voldemort

không có vẻ mong chờ thêm ai nữa. Hắn nhìn quanh những bộ mặt bịt kín, và mặc dù không hề có chút gió nào, vẫn có một tiếng ào ào dường như lan ra quanh cái vòng tròn, như thể cái vòng người ấy đang run rẩy.

Voldemort lặng lẽ nói:

“Chào các Tử thần Thực tử, mười ba năm đã trôi qua... Mười ba năm kể từ ngày ta gặp các ngươi lần cuối cùng. Vậy mà các ngươi vẫn đáp lại lời hiệu triệu của ta như thể chỉ mới hôm qua... Vậy là chúng ta vẫn còn đoàn kết dưới dấu hiệu Hắc ám! Hay là không?”

Hắn ngẩng gương mặt khủng khiếp của hắn lên và khịt mũi, hai lỗ mũi giống hai cái khe nở lớn ra. Hắn nói:

“Ta ngửi thấy mùi tội lỗi. Có một mùi tội lỗi thối tha trong không khí.”

Một đợt run thứ hai lan vòng theo cái vòng tròn pháp sư đứng chung quanh, như thể mỗi thành viên đều mong muốn lùi xa khỏi hắn mà không dám.

“Ta nhận thấy tất cả các ngươi, vẹn toàn và khỏe mạnh, với quyền lực còn nguyên vẹn – xuất hiện nhanh chóng đến thế - và ta tự hỏi... tại sao cái đám pháp sư này chưa bao giờ đến giúp chủ nhân của chúng, vị chủ nhân mà chúng đã thề nguyện vĩnh viễn trung thành?”

Không một ai thốt ra lời nào. Không ai nhúc nhích ngoại trừ Đuôi Trùn đang quần quai trên mặt đất, vẫn còn khóc than cánh tay chảy máu của gã.

Voldemort thì thào nói tiếp:

“Và ta tự trả lời, ắt hẳn là chúng tin rằng ta đã tiêu tòng, chúng tưởng là ta đã toi mạng. Chúng sàng xê trở lại phía kẻ thù, giả đồ như vô tội, biện hộ là chúng đốt nát, chúng bị phép ép uống...”

“và rồi ta tự hỏi, nhưng làm sao chúng có thể tin là ta không bao giờ trỗi dậy được nữa chứ? Chúng, những kẻ biết ta đã làm gì, từ lâu rồi, để tự bảo vệ mình khỏi cái chết của phạm nhân. Chúng, những kẻ đã nhìn thấy bằng chứng về quyền lực khủng khiếp của ta vào cái thời mà ta còn mạnh hơn tất cả pháp sư đương thời!”

“Và ta tự trả lời, có lẽ chúng tin rằng có một quyền lực còn lớn hơn nữa, một quyền lực có thể làm tiêu tan ngay cả chúa tể Voldemort... có lẽ bây giờ chúng đang đem lòng trung thành đặt vào nơi khác... có lẽ là nhà vô địch đấu tranh cho lũ phạm nhân, lũ Máu bùn và Muggle, lão Albus Dumbledore ấy chẳng?”

Khi nghe nhắc đến cái tên Dumbledore, thành viên trong cái vòng tròn xung quanh xôn xao, và một số lắc đầu thì thào. Voldemort phớt lờ bọn chúng.

“Đó là cả sự thất vọng đối với ta... Ta phải thú nhận rằng ta rất thất vọng...”

Một trong những kẻ đứng trong vòng tròn đột ngột quăng mình tới trước, tách ra khỏi vòng tròn. Hắn run rẩy từ đầu đến chân, và gục xuống chân Voldemort. Hắn rít lên:

“Chủ nhân! Thưa chủ nhân, hãy tha thứ cho tôi! Hãy tha thứ cho tất cả chúng tôi!”

Voldemort bắt đầu phá ra cười. Hắn giờ cây đũa phép lên:

“Crucio!”

Gã Tử thần Thực tử phục trên mặt đất thét lên và lăn lộn. Harry chắc chắn là tiếng thét đó lớn đến nỗi vang tới tận những ngôi nhà chung quanh. Nó nghĩ một cách tuyệt vọng: cảnh sát đến đi... bất cứ ai... đến đi... bất cứ cái gì...

Voldemort vẫn giơ cây đũa phép. Gã Tử thần Thực tử bị tra tấn nằm dài trên mặt đất, thờ ơ hờ hững. Voldemort nói nhỏ nhẹ:

“Đứng dậy, Avery! Đứng dậy. Mi van xin sự tha thứ ư? Ta không tha thứ. Mười ba năm dài... Ta muốn mười ba năm đó được đền bù trước khi ta tha thứ cho mi. Thằng Đuôi Trùn đã trả xong một phần món nợ của nó rồi, phải không Đuôi Trùn?”

Voldemort ngó xuống gã Đuôi Trùn vẫn còn đang thẫn thức.

“Mi đã quay trở lại với ta, không phải vì lòng trung thành, mà vì nỗi sợ hãi những thằng bạn cũ của mi. Mi xứng đáng hưởng nỗi đau đớn đó, Đuôi Trùn à. Mi thừa biết điều đó, đúng không?”

Đuôi Trùn rên rỉ:

“Dạ, thưa chủ nhân... xin chủ nhân... làm ơn... làm ơn...”

Voldemort nhìn Đuôi Trùn khóc lóc trên mặt đất, nói giọng mát mẻ:

“Dù sao thì mi cũng đã giúp ta có lại được thân xác. Một kẻ vô tài và phản phé như mi, và mi đã giúp ta... Và Chúa tể Voldemort ban thưởng cho những kẻ biết trợ giúp ngài...”

Voldemort lại giơ cây đũa phép lên một lần nữa và ngoáy nó trong không trung. Một sọc gì đó giống như bạc nung chảy thòng ra từ đầu cây đũa phép sáng rực. Thoạt đầu nó chưa có hình dạng, sau đó nó chói lòa lên rồi tự đúc thành hình một bản sao trắng bóng của một bàn tay con người, sáng rõ dưới ánh trăng. Bàn tay đó lao xuống và tự gắn vào cổ tay đang chảy máu của Đuôi Trùn.

Tiếng nước nở của Đuôi Trùn ngừng ngay tức thì. Hắn thở khò khè ngất quãng, đầu ngóc lên và hắn nhìn bàn tay bạc với ánh mắt không thể tin được; bàn tay bây giờ đã gắn liền với khuỷu tay, không một lần nổi, như thể hắn chỉ đều đặn tay bạc chói lọi. Hắn co duỗi mấy ngón tay sáng ngời, và rồi run rẩy lượm lên một cành cây nhỏ trên mặt đất, xong bóp nó vụn ra như bột. Hắn thì thầm:

“Thưa ngài, thưa Chủ nhân... đẹp quá... cảm ơn... cảm ơn Ngài.”

Hắn lồm cồm lết tới trước bằng đầu gối và hôn lên lai áo chùng của Voldemort.

Voldemort nói:

“Mong cho lòng trung thành của mi không chao đảo lần nữa, Đuôi Trùn à.”

“không đâu, thưa ngài... không đòi nào đâu, thưa Chủ nhân...”

Đuôi Trùn đứng lên và bước vào một chỗ trong vòng tròn, ngắm nghía mãi bàn tay mới đầy sức mạnh của hắn, mặt hắn vẫn còn long lanh nước mắt. Lúc này Voldemort đang đi tới gần người đàn ông đứng bên phải Đuôi Trùn. Hắn dừng bước trước mặt gã này và thì thầm:

“Lucius, ông bạn láu cá của ta. Ta nghe nói mi vẫn không từ bỏ lề thói cũ, cho dù đối với thế giới này, mi luôn trưng ra một bộ mặt đáng kính trọng. Ta tin là mi vẫn sẵn sàng dẫn đầu những vụ tra tấn bọn Muggle chứ? Tuy nhiên, mi chưa bao giờ thử tìm kiếm ta, Lucius à... Cái trò nhộn của mi ở trận Quidditch tranh Cúp Thế giới cũng vui đó, ta dám nói như vậy... nhưng mà chẳng lẽ mi không thấy rằng hướng năng lực của mi vào việc tìm kiếm và trợ giúp Chủ nhân mi thì có phải là tốt hơn sao?”

Lập tức từ dưới lớp mặt nạ trùm đầu vang lên giọng của Lucius Malfoy :

“Thưa ngài, tôi thường xuyên ở trong tình trạng cảnh giác. Nếu mà có một tín hiệu nào đó của ngài, một lời đồn đại là ngài ở đâu, thì tôi đã lập tức đến bên ngài, không có gì có thể ngăn trở tôi...”

Voldemort cất giọng uể oải và Lucius Malfoy nín lặng ngay lập tức:

“và mi đã chạy trốn Dấu hiệu của ta, khi một Tử thần Thực tử phóng nó lên trời vào mùa hè rồi, phải không? Đúng, ta biết tất cả chuyện đó, Lucius à... Mi đã làm ta thất vọng... Ta mong mi phục vụ trung thành hơn trong tương lai.”

“Dĩ nhiên, thưa ngài, dĩ nhiên rồi... Ngài quả thật từ bi... cảm ơn ngài.”

Voldemort đi tới, và dừng lại, ngó chăm chăm vào khoảng trống – đủ rộng cho hai người - ở giữa Malfoy và người đàn ông đứng kế đó. Voldemort bình thản nói:

“Vợ chồng Lestranger lẽ ra đứng ở chỗ này. Nhưng họ đã bị chôn ở Azkaban. Họ là những kẻ trung thành. Họ thà vô ngục Azkaban hơn là ly khai ta... Khi nào Azkaban được mở toang, ta sẽ vinh danh vợ chồng Lestranger hơn cả điều họ mơ nữa. Bọn Giám ngục Azkaban sẽ nhập vào lực lượng của chúng ta... chúng vốn là đồng minh tự nhiên của chúng ta... Chúng ta cũng sẽ gọi những người khổng lồ lưu vong về... Ta sẽ có tất cả những thuộc hạ tận tụy quay trở lại với ta, và một đội quân gồm những sinh vật mà ai ai cũng phải sợ...”

Voldemort tiếp tục bước. Hắn đi ngang qua một số Tử thần Thực tử trong im lặng, nhưng ngừng lại trước mặt một số khác và trò chuyện với bọn này:

“Macnair... Nghe Đuôi Trùn nói hiện giờ mi tàn sát những quái vật nguy hiểm cho Bộ Pháp Thuật hả? Chẳng mấy chốc nữa mi sẽ có nhiều nạn nhân ngon lành hơn đó, Macnair à. Chúa tể Hắc ám Voldemort sẽ cung cấp cho mi...”

Macnair lí nhí đáp:

“Xin cảm ơn ngài, chủ nhân... cảm ơn ngài.”

Voldemort đi tới hai hình thù bự kềnh càng đều trùm đầu, đeo mặt nạ kín mít.

“và đây... chúng ta có Crabbe ... phen này mi làm tốt đó chứ, Crabbe ? Và Goyle nữa?”

Cả hai cúi chào vụng về, lăm bắm một cách ngớ ngẩn:

“Dạ, thưa chủ nhân...”

“thưa Chủ nhân, chúng tôi sẽ...”

Khi Voldemort bước ngang qua một hình thù cóm róm trong cái bóng của Goyle, hắn điềm đậm nói:

“Mi cũng khá đó, Nott à.”

“thưa ngài, tôi phủ phục trước mặt ngài. Tôi là kẻ trung thành nhất với ngài...”

“VẬY là tốt.”

Voldemort nói rồi đi tới một khoảng trống rộng nhất. Hắn đứng quan sát thiết kỹ cái khoảng trống đó bằng đôi mắt đỏ ké ngây ra, như thể hắn có thể nhìn thấy những người đứng chỗ đó.

“Và đây chúng ta thiếu hết sáu Tử thần Thực tử ... ba kẻ chết vì ta. Một quá hèn nhát đến nỗi không dám quay về... hắn sẽ phải trả giá. Một, là kẻ ta tin là sẽ vĩnh viễn rời bỏ ta... dĩ nhiên hắn sẽ bị giết... và một, là kẻ vẫn còn tuyệt đối trung thành với ta, là kẻ tâm phúc đã trở lại phục vụ ta.”

Bọn Tử thần Thực tử xôn xao, và Harry thấy mắt bọn chúng láo liên nhìn lẫn nhau xuyên qua lớp mặt nạ kín mít.

“Hắn đang ở trường Hogwarts, kẻ tâm phúc trung thành đó, và chính nhờ nỗ lực của hắn mà anh bạn trẻ của ta có mặt ở đây đêm nay...”

Một nụ cười làm cong cái miệng không môi của Voldemort khi ánh mắt của những kẻ đứng trong vòng tròn hướng về phía Harry. Voldemort nói:

“Phải. Harry Potter đã tử tế tham dự bữa tiệc hồi sinh của ta đêm nay. Các người có thể coi như đây là vị khách danh dự của ta.”

Im lặng. Sau đó một Tử thần Thực tử đứng sát bên Đuôi Trùn bước tới trước, và giọng của Lucius Malfoy vang ra từ dưới lớp mặt nạ:

“Thưa Chủ nhân, chúng tôi khao khát được biết... chúng tôi xin ngài hãy nói với chúng tôi... làm sao mà ngài đạt được điều này... phép màu này... làm sao ngài trở về được với chúng tôi...?”

Voldemort nói:

“A, đó là một câu chuyện thú vị, Lucius à. Và nó bắt đầu – cũng như kết thúc – từ anh bạn trẻ của chúng ta đây...”

Voldemort lừ lừ bước tới đứng bên cạnh Harry, để cho mắt của những kẻ đứng trong vòng tròn có thể tập trung vào cả hai người. Con rắn vẫn cuộn tròn quanh Harry.

Voldemort nói một cách êm ái:

“Dĩ nhiên các người biết rằng người ta đã gọi thằng nhóc này là sự suy sụp của ta chứ?”

Đôi mắt đỏ ké của hắn nhìn chòng chọc Harry, và cái thọc trên trán Harry buốt rât dữ dội đến nỗi Harry suýt bật ra tiếng kêu đau đớn.

“Tất cả các người đều biết rằng, cái đêm mà ta mất đi quyền lực và thân xác của mình, là cái đêm ta định giết nó. Má của nó đã chết trong lúc cố gắng cứu mạng nó – và không ngờ cái chết đó đã trở thành một sự bảo vệ mà ta thừa nhận là đã không lường trước được... ta đã không thể chạm vào thằng nhóc này.”

Voldemort giơ lên một trong những ngón tay dài sọc của hắn và chĩa nó đến gần sát mặt Harry.

“Má nó đã để lại trong nó sự phù hộ do sự hy sinh của con mẹ ấy... đó là một pháp thuật xưa. Lẽ ra ta phải nhớ đến điều đó. Nhưng mà ta đã ngốc đến nỗi coi thường nó... Tuy nhiên không sao. Bây giờ ta có thể đụng tới thằng bé được rồi.”

Harry cảm thấy đầu ngón tay lạnh ngắt của Voldemort chạm vào nó, và nó tưởng đầu nó nổ ra được vì đau đớn. Voldemort cười khà khà bên tai nó, rồi rút ngón tay lại và tiếp tục nói với bọn Tử thần Thực tử.

“Ta đã tính toán lắm, các ông bạn ạ, ta công nhận điều đó. Lời nguyện của ta đã bị lệch mục tiêu vì sự hy sinh ngu ngốc của mẹ đàn bà đó, và nó dội ngược lại ta. Chà... đau hơn cả đau đấy, các ông bạn ạ, hoàn toàn bất ngờ. Ta bị lột khỏi thể xác của chính ta, ta kém hơn cả một linh hồn, thua cả một con ma ti tiện nhất... Nhưng mà ta không chết. Ta là cái gì, thì chính ta cũng không biết... Ta, kẻ đã đi xa hơn bất cứ ai trên con đường tìm kiếm sự bất tử. Các người biết mục đích của ta mà – chinh phục Tử thần. Và giờ đây ta đã được thử thách, có vẻ là một vài thí nghiệm của ta đã thành công... bởi vì ta đã không chết, mặc dù lời nguyện lẽ ra đã giết chết ta. Tuy nhiên, ta vật vờ như một sinh vật yếu ớt nhất thế gian, và không có cách nào để tự lo lấy bản thân... ta không có thân xác, và mọi bùa chú có thể cứu giúp được ta đều cần đến việc sử dụng cây đũa phép ...”

“Ta chỉ còn nhớ ta đã tự buộc mình tồn tại, trong từng giây một, không ngừng, không ngủ... Ta ẩn náu ở một nơi hẻo lánh, trong rừng, và chờ đợi... Đáng ra là một trong những Tử thần Thực tử trung thành của ta phải cố mà đi tìm ta... một trong bọn chúng phải đến và thực hiện giúp ta cái phép thuật mà ta không thể làm được, để phục hồi cho ta một thân xác... nhưng ta đã chờ đợi vô ích...”

Một lần nữa cơn run rẩy lan truyền trong vòng tròn bọn Tử thần Thực tử đang đứng lặng nghe. Voldemort để cho sự yên lặng căng đến mức khủng khiếp rồi mới tiếp tục:

“Trong ta chỉ còn một sức mạnh duy nhất. Ta có thể nhập vào thân xác của một kẻ khác. Nhưng ta không dám đi tới những nơi đông đúc người ta, bởi vì ta biết là bọn Thần Sáng vẫn còn ở khắp nơi và đang tìm kiếm ta. Đôi khi ta phải tạm cư trong thú vật – dĩ nhiên, rắn là loài thú mà ta thích hơn cả - nhưng ta chỉ ngụ trong loài thú như một linh hồn mà thôi, bởi vì thân xác của chúng không phù hợp với việc vận dụng pháp thuật... và việc ta chiếm dụng thân xác của chúng khiến chúng sớm chết yếu; chẳng có con thú nào sống đủ lâu để...”

“Thế rồi cách đây bốn năm... phương tiện giúp ta hồi sinh có vẻ chắc chắn. Một pháp sư – trẻ tuổi, ngu ngốc và cả tin – đi lang thang trên con đường trong khu rừng mà ta đang ẩn náu. Chà, hắn dường như chính là cái cơ hội mà ta hằng mơ ước... bởi vì hắn là một thầy

giáo ở trường của lão Dumbledore ... Hắn đã dễ dàng tuân phục theo ý ta... hắn mang ta trở về đất nước này, và một thời gian sau, ta đã chiếm đoạt được thân xác hắn, sai khiến hắn cặn kẽ khi hắn thực hiện những mệnh lệnh của ta. Nhưng kế hoạch của ta đã thất bại. Ta không xoay sở nổi để ăn cắp được Hòn đá phù thủy . Ta đã không cầm chắc được một cuộc sống bất tử nữa rồi. Ta bị phá ngang... một lần nữa bị phá ngang, bởi tên Harry Potter này..."

Một lần nữa tất cả lại im lặng. Không có một cái gì lay động, kể cả những chiếc lá của cây thủy tùng. Bọn Tử thần Thực tử hoàn toàn bất động. Những con mắt lấp lánh trên những gương mặt bị kín đều nhìn chăm chăm vào Harry Potter và Voldemort .

Voldemort tiếp tục:

"Tên đầy tớ đã chết khi ta rời thân xác của hắn, và ta lại yếu ớt như trước đây. Ta trở về nơi ẩn náu của ta ở một nơi rất xa, và ta không giấu các ngươi là lúc đó ta cũng đã sợ rằng không bao giờ có thể phục hồi lại được quyền lực của mình... Đúng, có lẽ đó là những thời khắc đen tối nhất đời ta... Ta không thể hy vọng kiếm ra một pháp sư khác để chiếm cứ thân xác của hắn... và ta đã từ bỏ niềm hy vọng, rằng có một tên nào đó trong bọn Tử thần Thực tử thèm bận tâm đến chuyện gì đã xảy ra cho ta..."

Một hay hai pháp sư đeo mặt nạ đứng trong vòng tròn cửa quay một cách khổ sở, nhưng Voldemort chẳng thèm để ý.

"Và rồi, cách đây một năm, khi ta đã bắt hầu như từ bỏ niềm hy vọng, thì điều đó rồi cuộc lại xảy ra... Một thuộc hạ đã trở về với ta. Tên Đuôi Trùn này, kẻ đã ngụy tạo cái chết của hắn để trốn tránh công lý, đã bị đuổi khỏi nơi trú ẩn bởi những kẻ mà có thời hắn đã coi là bạn, nên hắn đã quyết định trở về với chủ nhân của hắn. Hắn đã đi tìm ta ở đất nước mà từ lâu người ta đồn là nơi ta trốn tránh... Dĩ nhiên là hắn được chỉ điểm, nhờ gặp những con chuột trên đường. Đuôi Trùn có một mối quan hệ thân thiết đáng ngờ với lũ chuột, phải không, Đuôi Trùn ? Những ông bạn bần thủ bé nhỏ của hắn đã chỉ cho hắn một nơi sâu trong rừng thẳm Anbani, nơi mà bọn chúng đều phải tránh xa, bởi một bóng đen khiến những con thú nhỏ nhỏ như chúng cảm như gặp Tử thần nơi đó..."

"Nhưng mà hành trình hắn quay về với ta không được suôn sẻ lắm, phải không, Đuôi Trùn ? Bởi vì, khi hắn đến đúng khu rừng mà hắn mong tìm kiếm được ta, một đêm nọ, hắn thấy đói và đã ngu ngốc dừng chân ở một quán trọ ven rừng kiếm thức ăn... và hắn đã gặp ai ở đó chứ, mụ Bertha Jorkins, một phù thủy của Bộ Pháp Thuật ."

"Nghĩ xem số phận đã ưu ái Chúa tể Hắc ám Voldemort như thế nào. Vụ chạm trán đó có thể kết thúc cuộc đời Đuôi Trùn, và cũng kết thúc luôn hy vọng hồi phục cuối cùng của ta. Nhưng Đuôi Trùn đã thông minh đột xuất, điều ta không dè ở hắn: hắn đã mời mụ Bertha Jorkins cùng hắn đi dạo chơi ban đêm. Hắn làm cho mụ mê mẩn tâm thần... rồi hắn mang mụ đến chỗ ta... Và Bertha Jorkins, kẻ mà lẽ ra có thể hủy hoại tất cả, lại hóa ra là món quà mà ta nằm mơ cũng không mơ nổi... bởi vì – chỉ cần dụ dỗ một chút – là mụ phun ra cả kho thông tin thực sự."

"Mụ nói cho ta biết về cuộc Thi đấu Tam Pháp thuật sẽ diễn ra ở trường Hogwarts trong năm nay. Mụ nói cho ta biết mụ biết một Tử thần Thực tử trung thành rất sẵn lòng giúp ta,

miễn sao ta liên lạc được với hắn. Mụ nói với ta nhiều điều lắm... nhưng cách thức mà ta ếm bùa Nhớ lên mụ quá mạnh đến nỗi khi ta khai thác hết thông tin hữu ích của mụ rồi, thì cả đầu óc và thân thể của mụ đều đã bị tổn hại quá mức có thể sửa chữa. Mụ thể là đã hết xài. Ta không thể ám mụ. Ta đành khử mụ thôi.”

Voldemort nở một nụ cười ghê rợn, đôi mắt đỏ ké của hắn trơ tráo vô lương.

“Dĩ nhiên thân xác của Đuôi Trùn cũng không tiện xài lắm, bởi vì ai cũng coi như hắn đã chết rồi, nếu mà có ai nhận ra hắn thì sẽ gây nên sự chú ý không có lợi. Dù vậy, hắn vẫn là tên đầy tớ có thân xác xài được khi ta cần, và mặc dù hắn là một pháp sư tồi, Đuôi Trùn vẫn có thể làm theo sự bảo ban của ta, nhờ đó mà ta phục hồi được thân xác yếu ớt thuở sơ sinh của chính ta, một thân xác mà ta có thể tạm trú trong khi chờ đợi có đủ những nguyên vật liệu cần thiết cho sự tái sinh của ta... Một vài câu thần chú chính ta phát minh... một chút giúp sức của Nagini yêu dấu.”

Đôi mắt đỏ ké của Voldemort ngó xuống con rắn cứ trườn quanh, trườn quanh miết.

“Một thứ thuốc chế từ máu bạch kỳ mã và nọc rắn mà Nagini cung cấp... ta đã chẳng mấy chốc mà trở lại được hình dáng gần như con người, và đủ mạnh để đi lại.”

“Chẳng con hy vọng gì đánh cắp Hòn đá phù thủy nữa, bởi vì ta biết lão Dumbledore đã giám sát việc tiêu hủy hòn đá rồi. Nhưng ta vẫn tha thiết ôm lấy cuộc sống bình thường một phen nữa, trước khi theo đuổi sự bất tử. Ta hạ mục tiêu của ta xuống thấp hơn... Ta sẽ lo ổn định cái thân xác cũ của ta trước đã, và lấy lại sức mạnh trước đây của ta.”

“Ta biết cách để đạt được điều này – cái món thuốc đã hồi sinh ta đêm này, chỉ là một chút pháp thuật xưa của Nghệ thuật Hắc ám – Ta cần ba nguyên vật liệu mạnh. Ừ, một trong ba thứ đó đã có trong tay rồi, có chưa hả Đuôi Trùn ? Thịt của một tên đầy tớ hiến dâng...”

“Xương của cha ta, dĩ nhiên, đó là lý do ta phải đến đây, nơi chôn cất lão. Và máu của một kẻ thù... Đuôi Trùn đã giúp ta sử dụng cây đũa phép của ta, phải không, Đuôi Trùn? Máu của bất cứ tên pháp sư nào căm ghét ta... mà có cả đồng kẻ vẫn còn căm ghét ta. Nhưng ta biết, nếu ta muốn trỗi dậy một phen nữa thì ta phải dùng máu của ai, để có được sức mạnh hơn cả lúc trước khi ta bị gục đổ. Ta muốn máu của Harry Potter . Ta muốn máu của kẻ đã khiến ta cạn kiệt sức mạnh và quyền lực hồi mười ba năm trước... Bởi vì sự phù hộ của má nó còn sót trong người nó giờ đây cũng sẽ chảy trong mạch máu của ta...”

“Nhưng làm sao có được Harry Potter ? Bởi vì nó luôn luôn được bảo vệ chu đáo hơn cả sự hiểu biết của nó, theo ta nghĩ, từ lâu nó đã được lão Dumbledore bảo vệ bằng nhiều cách thức, khi lão lãnh trách nhiệm sắp đặt tương lai của nó. Lão đã viện đến một pháp thuật cổ xưa là cho đến bao giờ đứa trẻ còn được họ hàng bà con nó chăm sóc thì nó còn được bảo vệ an toàn. Ngay cả ta cũng không thể làm gì ở nhà bà con nó... Dĩ nhiên trận đấu Quidditch tranh Cúp Thế giới là một cơ hội... Ta nghĩ sự bảo vệ nó sẽ bị yếu đi ở đó, khi nó vừa ở xa gia đình vừa không có lão Dumbledore để mắt tới, nhưng ta vẫn chưa đủ mạnh khỏe để có thể bắt cóc nó ở giữa một đám đông đúc các pháp sư của Bộ Pháp Thuật . Vậy là thằng bé trở lại trường Hogwarts, nơi mà nó sống từ sáng đến tối dưới sự chăm sóc của lão già ngu si mũm mĩm mê dân Muggle ấy. Làm sao ta có được nó đây?

“Làm sao... dĩ nhiên là bằng cách tận dụng thông tin của mẹ Bertha Jorkins . Sử dụng một Tử thần Thực tử trung thành của ta ở Hogwarts, ta bảo đảm cho tên của thằng nhóc được bỏ vào chiếc Cốc Lửa. Ta dùng Tử thần Thực tử của ta bảo đảm cho thằng nhóc sẽ thắng cuộc thi đấu – nghĩ là nó sẽ là người đầu tiên chạm vào cái Cúp – cái Cúp mà Tử thần Thực tử của ta đã phù phép biến thành một cái Khóa cổng, để đem nó đến đây, cách xa tầm tay bảo vệ và giúp đỡ của lão Dumbledore, để rơi vào cánh tay chờ đợi của ta. Và nó đây... thằng con nít mà tất cả các người đã tưởng là kẻ đánh gục ta...”

Voldemort đi chậm rãi tới trước, quay lại nhìn vào mặt Harry . Hắn lại giơ cây đũa phép lên:

“Crucio!”

Cơn đau này khủng khiếp vượt xa mọi cơn đau mà Harry từng trải qua; từng khúc xương của nó dường như đang bị nướng chảy trên lửa; đầu của nó chắc là đã nứt dọc theo vết thẹo; con mắt nó trợn trắng trợn tròn như điên trong sọ; nó chỉ muốn chấm dứt... muốn ngất đi... chết đi...

Và rồi cơn đau qua. Harry bị treo tê cứng trong vòng dẫy thừng trói chặt nó vô bia mộ của ông bố Voldemort . Nó ngược nhìn lên đôi mắt đỏ kè như qua một màn sương gì đó. Đêm rộ vang tiếng cười hô hố của bọn Tử thần Thực tử .

Voldemort nói:

“Các người thấy đó, ta nghĩ không còn gì ngu hơn chuyện cho rằng thằng con nít này có thể mạnh hơn ta. Nhưng ta muốn rằng sẽ không còn ngộ nhận gì nữa trong đầu bất cứ ai. Harry Potter đã thoát khỏi tay ta do một may mắn tình cờ. Và giờ đây ta sẽ chứng minh sức mạnh của mình bằng cách giết nó. Ở đây và bây giờ. Trước mặt tất cả các người, không có lão Dumbledore giúp đỡ và cũng không có một người mẹ để chết vì nó. Ta sẽ cho nó một cơ hội. Nó sẽ được phép chiến đấu, và các người sẽ chẳng còn ngờ vực gì nữa chuyện giữa ta và nó ai mạnh hơn. Chờ một tí xíu nữa thôi. Nagini!”

Voldemort thì thầm, con rắn trườn đi khỏi chỗ Harry, xuyên qua đám cỏ, đến chỗ bọn Tử thần Thực tử đứng xem.

“Đuôi Trùn, cởi trói cho nó, và trả lại nó cây đũa phép .”